

**Promluva nad rakví po requiem za P. Jana Nepomuka Pavla Aixnera, OSA
V kostele sv. Tomáše na Malé Straně, 14.7.2015**

Otče Jene, Pavle!

Snad nikdy jsem si v tuto zvláštní chvíli loučení tak silně neuvědomoval Kristovo napomenutí, že nemáme soudit podle vnějšího zdání, jako teď. Velice snadno bychom Tě mohli nechat odejít jako tichého člověka na okraji. To by byla pravda a dokonce chápající pravda, protože, soudě podle úplného vnějšku, viděli bychom Tě jako nemocí stíženého, předčasně stárnoucího mnicha, který se šourá v prostorách tohoto chrámu a rukou s typickým třesem Parkinsonovy choroby rozdává požehnání. Vyvolává soucit či odpor hábitem pokecáným při jídle rukama, které neplní vůli svého majitele. Že tohle není Tvůj pravý obraz, nám bylo dostatečně jasné, ale mohlo se stát, že jsme ve spěchu a aktivitě zdravých nebyli k Tobě dost trpěliví. Odpusť nám to.

Jenže mluvit o Tobě jako o tichém člověku na okraji je chabá pravda až do chvíle, kdy nahlédneme, že jsi tam ustupoval v obdivu hodné pokoře a stál tam mužně, pevně a věrně jako bdělá stráž. Nejde jen o to, jak jsi zvládal své celoživotní zdravotní svízele a tvrdé bolesti, ale především o samozřejmost ctnosti. Nežádal jsi ani obdiv, ani uznání, ani odměnu. Teď už mohu poodhalit něco z Tvé velikosti i bez rizika, že upadneš do rozpaků, že Tě vystrkují ze zastínění Nejvyššího na světlo lidské zvědavosti. Dnes už sotva kdo vzpomene, že jsi podepsal Chartu 77. Řekl jsi mi tehdy: *Mají pravdu a potřebují podporu*. V kontextu ustrašené společnosti přikrčené do lži to bylo statečné slovo. Slovo, které bylo činem. Ve srovnání se všemi později významnými, kteří po revoluci vystavovali své hrdinství a jaksi zapoměli na své komunistické, neurvalé kariéry z doby před rokem 68, jako třeba pan nejvyšší sudí, jsi byl mužem pravdy a ani ve snu Tě nenapadlo zažádat o běžnou, zákonem danou kompenzaci křivd. Tvůj přístup k věci byl: *Co jsem měl učinit, učinil jsem*. Přitom si otec Jan způsobil mnoho nepříjemností a obstál při nátlaku opakovaných výslechů. I v tom byl dokonale sám sebou. S hrdostí a s úsměvem, u něho tak řídkým, mi jednou řekl, že už asi bude mít pokoj. Ptal jsem se ho, z čeho tak soudíš? Protože jeden z vyšetřovatelů řekl druhému: *Nech toho, z tohohle pitomce nic nevydojíš, jen nás zdržuje*.

Připomenu ještě druhou věc. Nikdo neví, protože si to nepřál, jak důležitou a velkou práci vykonal otec Jan pro Desetiletí duchovní obrody národa před miléníem sv. Vojtěcha. Pracoval tehdy v Městské knihovně a vyhledal, sehnal a z fondů, které se nesměly půjčovat, mi pod záminkou katalogizace, na níž pracoval, vynášel každou knihu, o kterou jsem žádal. Jedinou odměnou za „samozřejmost“ tehdy, zvláště pro sledovaného chartistu, tak riskantní, mu byla radost nad texty, které jsem s ním konzultoval. Ach, Pavle, jak jsem Ti za ty hodiny vděčný! A jak vděčný jsem Ti za okamžiky ve zpovědnici, kde jsi mi nejen přinášel útěchu a smíření, ale učil mě a vedl. Protože kolik kněží se tak opravdově děsí nad hříchem a soucítí s kajícím jako Ty, který ses pro jistotu odmodlil za kajícíka nebo i s ním celé penzum pokání?

Dlouho mohl bych mluvit o Tvém celoživotním svědectví a trvale na Tebe budu vzpomínat. Ale čas se nezastaví a Ty máš nakročeno do věčnosti, mne čeká ještě dlouhá cesta. Pokud jsem Tě zranil, promiň mi to, a odnes si všechnu mou nedokonalou vděčnost. Jdi, mám naději

tak silnou, že se mění v jistotu, že Ti přichází vstříc sestra Faustyna, kterou máš tak rád, a doprovodí Tě ke všem ostatním, kteří Tě čekají. A prosím, myslí na nás. I na mne pamatuj, protože bych Tě rád znovu obejmul v království lásky a pokoje. Odpočiň tam ve světle radosti. Amen.